

Vad skall vi med församlingen till?

Församlingen är inte en klubb för religiöst troende. Den beskrivs i Bibeln på två sätt:

- 1) En familj av barn som adopterats in i Guds hushåll
- 2) Kristi kropp där vi är kroppens olika organ och lemmar och Kristus själv är huvudet och fyller hela kroppen med sin Ande och gör den levande.

Den senare bilden är viktig eftersom den betonar att Gud egentligen vill få välsigna oss som kollektiv snarare än som individer. Den helige Ande utgjuts inte främst över enstaka individer utan över församlingen, eftersom den bildas ur lemmar som därmed fogas samman till en kropp och fylls med Ande och liv.

Läs Hes 37: 1–14 som är en profetisk bild av de dödas uppståndelse. Men den är också en bild av hur människan här och nu kommer till tro och går upp i Kroppen.

Anden utgjuts över församlingen. Men som individer i församlingen kan vi uppleva detta mycket olika. För somliga blir en oförlömlig upplevelse av starka känslor, kanske med både jubel och tårar. Andra känner kanske mycket lite, så lite att de undrar om det bara var inbillning. Men alla tog emot Anden, eftersom Anden fogar samman kroppens lemmar till en levande kropp. Det har hänt många gånger att de som fick starka upplevelser underkände dem som bara kände litet. Och så sade de förra till de senare: "Du blev inte andedöpt som vi andra." Så sönderfaller församlingen plötsligt i ett A-lag som fått den helige Ande och ett B-lag (eller Ö-lag) som anses inte ha fått Anden – fast de i själva verket har det. Då visar det sig att Anden som ville foga oss samman blev använd av människor för att söndra och splittra. Att det i sammanhanget ofta var de som blev tydligast välsignade som splittrar är en extra poäng i tragedin.

Men varför får inte alla lika starka upplevelser? Det kan finnas flera förklaringar. Ibland är det så att en människa som bär på många mörka erfarenheter och har mycket sorg i sitt innersta kan erfara en dramatisk förvandling när Anden kommer och öppnar minnenas kassaskåp som kanske gått i baklås. Att en sådan människa upplever Andeuppfyllelsen starkare än den som levt ett skyddat och harmoniskt liv är kanske inte så konstigt. Men det är inte hela svaret. Ibland ser man människor som skulle behöva en riktigt djup förlösning stå bland dem som känner ganska lite. Här kan det vara så att en sådan människa kan behöva vård och hjälp för att uppleva det hon längtar efter. Men det är också så att tillvaron inte är rättvis i vår mening.

Guds gåvor är olika

Berättelsen om Kain och Abel är som en nyckel till hela mänsklighetens historia. Båda offrade till Gud. Men Gud såg bara till Abels offer och inte till Kains. Vi var

inne på samma förhållande när vi funderade över bön för sjuka. Inte alla blir helade och vi förstår inte varför. Men en flick av sanningen går att fatta. Grundbulten i det som kallas synd i våra liv är avunden. Människan ville bli som Gud i den första frestelsen – alltså avundades hon Guds egenskaper och ville ta dem till sig fast de inte var henne givna. Och avunden och rättvisan är så inflätade i varandra –för våra skumma ögon – att ingen av oss kan skilja dem åt. Tänk under 80-talets högkonjunktur när alla fackföreningar avundsjukt bevakade varandras förmåner och kallade det för rättvisa.

När vi skall avskaffa avunden försöker vi ge alla lika mycket av allting. Så gör inte Gud. Och mycket av det Gud gör förefaller obegripligt till vi fattat vad han gör i stället. För om man ger alla barn exakt lika mycket saft och lika många glassar så avskaffar man inte avunden. Den övervintrar i alla sådana sammanhang och visar sig i att man då skall försöka mygla till sig någon förmån som de andra inte får. Ingen är nöjd med jämlikhet – kom inte och påstå det. Jämlikhet är något vi bara kräver när vi tycker att andra har fått mer än vi själva. Och vi lyckas nästan alltid hitta någon som i våra ögon är mer privilegierad än vi själva. Vi kräver däremot inte jämlikhet om vi fått mer än de andra. Och därför kommer jämlikheten aldrig att avskaffa avunden. Vi människor kan bara satsa på jämlikhet. Det skall vi göra, inte minst när det gäller att kräva jämlikhet för andras räkning. Men vi måste ha stor respekt för att Gud väljer helt andra vägar när han tacklar problemet.

Läs Matt 20:1–16

Gud ger avsiktligt olika mycket av olika förmåner till olika människor. Då vaknar avunden till liv – och högmodet som är avundens spegelbild – och konflikter utbryter. Har Gud rätt att göra så? Ja, han kan till och med kräva att vi kunde dela med oss av det som vi fått och som andra inte fått på samma sätt. Och han kan därför hålla oss ansvariga för de krig och konflikter som vi startar när han välsignar olika människor eller folk med olika förmåner. Han förhindrar inte alltid dessa krig, ty vi måste på djupet få lära oss att det som är ont i vårt väsen – avunden – är något som vi ofta kallar för rättvisa och hyllar som något gott. Vi målar över det svarta med ett tunt lager vitfärg och det accepterar inte Gud.

En kropp med olika lemmar

Vad har nu detta med församlingen att göra? Församlingen är som sagt en kropp med olika lemmar – just olika. Den är inte ett kompani infanterisoldater med exakt samma uniform och likadana gevärs. I min kropp är alla organ beroende av hjärtat – eller av levern, eller av njurarna. Alla är livsviktiga för helheten just genom sin unika funktion. I kompaniet soldater är alla likadana och utbytbara. Gud välsignar församlingen med olika gåvor. Och dessa är inte till för att den som utövar gåvan skall ha något att briljera med utan den tillhör kroppen – församlingen på samma sätt som mitt hjärta tillhör kroppen. Gåvan är till för tjänst och inte för skryt.

Läs 1 Kor 12 och 13. Gud vill lära oss kärlek och barmhärtighet och det skulle

han motverka om alla rakt av själva kunde be om alla behov för eget bruk och få det. När Gud utgjuter sin Ande över församlingen blir somliga till synes mer välsignade än andra. Gud väntar sig då att den som fått skall dela med sig till den som ännu har behov. Och Gud ställer oss inte bara inför lätta problem som vi klarar genom att knäppa med fingrarna. Han låter oss dela nöden med varandra ibland, för att vår kärlek skall få lov att bli trovärdig.

Därför är ordet "varandra" ett nyckelord inom församlingen.

"Bär varandras bördor, så uppfyller ni Kristi lag" (Gal 6:2)

"Bekänn era synder för varandra och be för varandra att ni skall bli botade" (Jak 5:16).

Syndabekännelsen är inte ett villkor för helande men där man inte döljer sin brist för varandra där har man också Guds kraft till att avhjälpa brist och sjukdom.

Läs Joh 13:1–17. Vet ni detta är ni saliga om ni också handlar så.

Församlingen firar gudstjänst i den fulla medvetenheten att någras hyllning till Gud gör att inte mörkrets krafter totalt kan ta över. Kyrkan i Sovjet var länge hårt trängd. Men det var Sovjet som gick under och inte kyrkan. Ofta får ju vi som går i gudstjänsten "ut något" av vårt gudstjänstfirande och det är ju bra. Men det är lika viktigt att vi något bryter vår självcentrering och frågar oss vad Gud fick ut av vår gudstjänst. För det hörs ju på ordet att det skall vara prioritet nummer ett.

Trohet mot kroppen - så länge den är Kristi kropp

Vi använder – på tal om att få ut något – ofta bilden som Nicky Gumbel också citerar att ett kol i en glödhög kan förstätta att glöda bara så länge det ligger i glödhögen. Jovisst, det är sant. Men vad händer då om det enstaka kolet glöder medan alla runt omkring har svalnat –eller tycks ha gjort det i den glödandes ögon? Ger det den som glöder rätten att förakta dem som inte gör det? Skall han lämpligen hitta andra ensamglödare och bilda en ny församling där de kan hetta upp varandra? I regel inte. Lika lite som man smiter från sitt äktenskap bara för att man fått syn på någon som är lite charmigare eller sexigare än den man gift sig med. Det har gjorts många försök att skapa väckelser genom att man gått ut ur de sammanhang man tillhörde för att starta något nytt. Men en kropp blir inte mer levande för att man delar den i bitar – eller sliter den i stycken. Den kan ibland ligga en fostran i att man stannar.

Låt oss till sist tala lite om församlingens struktur, dess organisation. Församlingen är du och jag, inte summan av alla biskopar. Forna tiders församlingar bestod ofta av folk som levde nära varandra, kanske en grupp gårdar på landet med ett gemensamt bönhus. Nu lever vi med stora avstånd och många förpliktelser och släktband som finns många mil bort. Vi behöver därför skapa strukturer där vi kan komma varandra så nära att den inbördes kärleken, hjälpen och vänskapen kan komma till sin rätt. Ofta talar vi i dag om husgrupper

eller bönegrupper eller cellgrupper. Kärt barn har många namn. Församlingen har ofta omsorgsgrupper för särskilda behov. Pastorer, präster, diakoner och betrodda lekmän har ofta mer kvalificerade omsorgsuppgifter.

Det brukar finnas grupper för undervisning, bibelstudiegrupper och grupper som vänder sig till nybörjare som denna Alpha-grupp. Det brukar också finnas någon styrelseform – kyrkoråd, församlingsstyrelse, äldstekår. Uttrycken växlar lite och i viss mån gör uppgifterna det med. I somliga fall dominerar bokföringen och ekonomin. I andra sammanhang får ett utskott sköta den detaljen för att de övriga skall kunna be och arbeta med själva insidan av det hela.

Församlingen blir vad vi gör den till – ihop med den helige Ande.